

U Z N E S E N I E

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anity Filovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov JUDr. Petry Príbelskej, PhD., a JUDr. Juraja Vališa, LL.M., vo veci **žalobcov (sťažovateľov): 1/ M. M.**, nar.: XX, adresou trvalého pobytu H., **2/ BAJI Trans, s. r. o.**, IČO: 35 853 581, so sídlom 925 26 Reca 715, **obaja zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Jozef Holič, s. r. o., so sídlom Poľovnícka 4, Bernolákovo**, proti **žalovanému: Národný inšpektorát práce**, so sídlom Masarykova 10, 040 01 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2016/4214, O-58/2017 z 3. apríla 2017, o kasačnej sťažnosti žalobcov v rade 1/ a v rade 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sa 51/2017-104 z 27. marca 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 4Sa 51/2017-141 z 9. decembra 2019, takto

r o z h o d o l :

Senát 5S **p o s t u p u j e** vec veľkému senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e

I.

Odôvodnenie postúpenia

1. K postúpeniu veci veľkému senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „*veľký senát*“) podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „*SSP*“) pristúpil senát 5S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „*predkladajúci senát*“) po tom, čo pri svojom rozhodovaní dospel k právnenému názoru odlišnému od právneho názoru vyjadreného v rozsudku Najvyššieho správneho

súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „*Najvyšší správny súd*“) vydaného pod sp.zn. 2Asan 6/2019 z 27. októbra 2021 (ďalej len „*odlišný rozsudok*“).

2. Právnou otázkou, pri ktorej riešení sa chce predkladajúci senát odchýliť od predchádzajúcej rozhodovacej činnosti Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, je, či je senát kasačného súdu povinný zohľadniť zmenu právnej úpravy v prospech páchatel'a priestupku resp. správneho deliktu, ktorá nastala počas kasačného konania, resp. po vydaní rozhodnutia krajského súdu. Zatiaľ čo podľa právneho názoru vyjadreného v odlišnom rozsudku je takéto zohľadnenie možné (body 58, 61 a 62), predkladajúci senát dospel k opačným záverom.

II.

Opis preskúmvanej veci

3. Rozhodnutím Inšpektorátu práce Bratislava č. 2016/1153 z 8. decembra 2016 (ďalej aj ako „*prvostupňové rozhodnutie*“) bol žalobca 1/ podľa § 38 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 462/2007 Z.z. o organizácii pracovného času v doprave a o zmene a doplnení zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 309/2007 Z.z. (ďalej aj ako „*zákon o organizácii pracovného času v doprave*“) v spojení s § 4 ods. 1 písm. b/ a § 11 ods. 1 písm. b/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej aj ako „*zákon o priestupkoch*“) a § 7 ods. 3 písm. j/ zákona č. 125/2006 Z.z. inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „*zákon o inšpekcii práce*“) uznaný za vinného zo spáchania priestupku a bola mu uložená pokuta vo výške 200 eur. Tohto priestupku sa mal žalobca 1/ dopustiť tým, že 4. novembra 2015 v čase o 11.00 hod. na štátnej ceste II/504 ako vodič vozidla držiteľ'a (žalobcu v rade 2/) viedol vozidlo EČV: PK166CL, ktorým sa prepravoval betón, tzv. raketa (ďalej aj ako „*vozidlo na prepravu betónu*“) so záznamovým zariadením, ktoré nemalo platnú periodickú prehliadku záznamového zariadenia od 25. júna 2015.

4. Rozhodnutím žalovaného č. OPS/BEZ/2016/4214, O-58/2017 z 3. apríla 2017 (ďalej aj ako „*napadnuté rozhodnutie*“) bolo odvolanie žalobcu 1/ zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie potvrdené.

5. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „*krajský súd*“) správnu žalobu vo vzťahu k žalobcovi v rade 1/ zamietol a vo vzťahu k žalobcovi v rade 2/ odmietol. Súčasne žalobcom právo na náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd analyzoval žalobnú legitimáciu žalobcu 2/, o ktorej uzavrel, že nie je daná. Vo vzťahu k žalobcovi 1/ poukázal na to, že žalobca 1/ nenamietal skutkové okolnosti, na základe ktorých bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podrobne konkretizovaného v prvostupňovom, ako aj v napadnutom rozhodnutí. Uznanie z priestupku a uloženie pokuty namietal iba z dôvodu, že i keď priestupkové konanie prebehlo podľa uplatniteľnej právnej úpravy, nemalo k nemu dôjsť, pretože vozidlo na prepravu betónu malo byť vyňaté z okruhu vozidiel, ktoré sú povinné používať záznamové prostriedky (tachografy).

6. Krajský súd dôvodil, že povinnosť používať tachografy vo všetkých vozidlách v cestnej doprave je stanovená nariadením Rady (EHS) č. 3821/85 z 20. decembra 1985 o záznamovom zariadení v cestnej doprave (ďalej len „*nariadenie č. 3821/85*“) v článku 3, následne tiež v § 2 ods. 1 zákona č. 461/2007 Z.z. o používaní záznamového zariadenia v cestnej doprave a to s výnimkami uvedenými v článku 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 z 15. marca 2006 o harmonizácii niektorých predpisov v sociálnej oblasti, ktoré sa týkajú cestnej dopravy, ktorými sa menia a dopĺňajú nariadenia Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a zrušuje nariadenie Rady (EHS) č. 3820/85 (ďalej aj ako „*nariadenie č. 561/2006*“). Medzi týmito výnimkami sa vozidlá na prepravu betónu nenachádzajú. Článok 13 ods. 1 nariadenia č. 561/2006 stanovuje možnosť členskému štátu (za určitých podmienok) udeliť výnimky z článkov 5 až 9 (tieto články sa týkajú posádky, času jazdy, prestávok a doby odpočinku).

7. V súvislosti s výnimkami poukázal na to, že tieto sa môžu vzťahovať iba na vozidlá v doprave, ktoré sú v článku 13 ods. 1 explicitne vymenované. Zo zákona č. 461/2007 Z.z. o používaní záznamového zariadenia v cestnej doprave je podľa krajského súdu zjavné, že tento právny predpis nestanovil žiadnu výnimku pre inštalovanie a používanie tachografov vo vozidlách na prepravu betónu. Preto sa povinnosť používať toto záznamové zariadenie v celom rozsahu vzťahuje aj na vozidlá na prepravu betónu.

8. Žalobcovia podali proti rozhodnutiu krajského súdu kasačnú sťažnosť, uplatňujúc sťažnostné dôvody podľa § 440 ods. 1 písm. b/a f/ SSP [tento posledný dôvod vzhľadom na obsah podanej kasačnej sťažnosti ale zodpovedá skôr písm. g/ ods. 1 § 440 SSP],

a domáhali sa zmeny rozsudku krajského súdu tak, že rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov sa zrušia a konanie o uložení pokuty sa zastaví.

9. Vo vzťahu k právnej otázke riešenej v tomto uznesení žalobcovia v kasačnej sťažnosti neargumentovali, pretože táto vznikla až po predložení veci kasačnému súdu. Dňa 24. augusta 2020 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručené vyjadrenie sťažovateľov, ktoré poukazuje na to, že došlo k zmene právneho stavu vzhľadom na nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 2020/1054 z 15. júla 2020, ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 561/2006, pokiaľ ide o minimálne požiadavky na maximálne denné a týždenné časy jazdy, minimálne prestávky a doby denného a týždenného odpočinku, a nariadenie (EÚ) č. 165/2014, pokiaľ ide o určovanie polohy prostredníctvom tachografov (ďalej len „*nariadenie č. 2020/1054*“).

10. Dňa 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky činnosť a začal konať vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konal Najvyšší súd Slovenskej republiky v správnom kolégiu (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Predmetná kasačná sťažnosť bola predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 15. júla 2019 pod sp.zn. 2Asan 15/2019, potom opätovne 13. novembra 2019 pod sp.zn. 2Asan 26/2019 a naposledy 9. januára 2020 a zaregistrovaná v jeho správnom kolégiu pod sp.zn. 2Asan 1/2020. Od 1. augusta 2021 je teda na konanie o nej príslušný Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Vec bola náhodným spôsobom pridelená 17. augusta 2021 do piateho senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky.

III.

Argumentácia predkladajúceho senátu

11. Predkladajúci senát zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenými osobami na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), a že kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP).

12. Pri skúmaní dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti predkladajúci senát zistil nasledujúce skutočnosti;

13. Podľa § 38 ods. 1 písm. a/ bodu 1. zákona o organizácii pracovného času v doprave (v znení účinnom do 30. decembra 2016) priestupku sa dopustí vodič, ktorý vedie vozidlo bez záznamového zariadenia alebo so záznamovým zariadením, ktoré nemá platnú periodickú prehliadku alebo záznamové zariadenie nesprávne používa.

14. Podľa § 38 ods. 8 zákona o organizácii pracovného času v doprave (v znení účinnom do 30. decembra 2016) na priestupky a ich prejednávanie sa vzťahuje všeobecný predpis o priestupkoch.

15. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 461/2007 Z.z. o používaní záznamového zariadenia v cestnej doprave dopravný podnik, ktorý prevádzkuje autobusovú dopravu alebo cestnú nákladnú dopravu, je povinný zabezpečiť inštaláciu záznamového zariadenia v každom vozidle, ktoré používa na prepravu cestujúcich alebo na prepravu tovaru, a na jeho prevádzku používať záznamové listy a karty, ak ďalej nie je ustanovené inak.

16. Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 461/2007 Z.z. o používaní záznamového zariadenia v cestnej doprave povinnosť dopravného podniku podľa odseku 1 sa nevzťahuje na vozidlá používané na prepravy uvedené v osobitnom predpise. Poznámka pod čiarou odkazuje na čl. 3 a čl. 13 ods. 1 nariadenia č. 561/2006.

17. Podľa čl. 3 nariadenia č. 3821/85 (v znení uplatniteľnom v čase spáchania skutku):

1. Záznamové zariadenie sa inštaluje a použije vo vozidlách evidovaných v členskom štáte, ktoré sa používajú na cestnú osobnú a nákladnú dopravu, okrem vozidiel uvedených v článku 3 nariadenia (ES) č. 561/2006. Vozidlá uvedené v článku 16 ods. 1 nariadenia (ES) č. 561/2006 a vozidlá vyňaté z rozsahu uplatňovania nariadenia (EHS) č. 3820/85, ktoré však už nie sú vyňaté podľa nariadenia (ES) č. 561/2006, musia túto požiadavku splniť do 31. decembra 2007.
2. Členské štáty môžu vyňať vozidlá uvedené v článku 13 ods. 1 a ods. 3 nariadenia (ES) č. 561/2006 z rozsahu uplatňovania tohto nariadenia.
3. Členské štáty môžu po povolení Komisie vyňať z rozsahu uplatňovania tohto nariadenia vozidlá používané na dopravné činnosti uvedené v článku 14 nariadenia (ES) č. 561/2006.
4. V prípade vnútroštátnej dopravy môžu členské štáty žiadať inštaláciu a používanie

záznamových zariadení v súlade s týmto nariadením v akomkoľvek vozidle, pre ktoré sa inštalácia a používanie tohto zariadenia nevyžaduje podľa odseku 1.

18. Podľa čl. 3 nariadenia č. 561/2006 (v znení uplatniteľnom v čase spáchania skutku):

Toto nariadenie sa nevzťahuje na cestnú dopravu vykonávanú

- a/ vozidlami používanými v pravidelnej osobnej doprave, pri ktorých trasa linky nepresahuje 50 kilometrov;
- b/ vozidlami s maximálnou povolenou rýchlosťou nepresahujúcou 40 kilometrov za hodinu;
- c/ vozidlami vlastnenými alebo prenajímanými bez vodiča ozbrojenými silami, civilnou ochranou, požiarnym zborom a silami, zodpovednými za zachovanie verejného poriadku, ak sa preprava realizuje v dôsledku úloh, ktorými sú tieto služby poverené, a je pod ich kontrolou;
- d/ vozidlami, používanými v núdzových situáciách alebo pri záchranných akciách vrátane vozidiel používaných pri nekomerčnej doprave humanitárnej pomoci;
- e/ špecializovanými vozidlami používanými na lekárske účely;
- f/ špecializovanými havarijnými vozidlami pracujúcimi v okruhu 100 kilometrov od svojej základne;
- g/ vozidlami, ktoré sa podrobujú cestným skúškam na účely technického rozvoja, opráv alebo údržby, a novými alebo prestavanými vozidlami, ktoré ešte neboli uvedené do prevádzky;
- h/ vozidlami alebo jazdnými súpravami s maximálnou prípustnou hmotnosťou nepresahujúcou 7,5 tony, používanými na nekomerčnú nákladnú dopravu;
- i/ úžitkovými vozidlami, ktoré majú status historických vozidiel podľa právnych predpisov členského štátu, v ktorom sa prevádzkujú, a ktoré sa používajú na nekomerčnú nákladnú alebo osobnú dopravu.

19. Podľa čl. 13 ods. 1 nariadenia č. 561/2006 (v znení uplatniteľnom v čase spáchania skutku): Ak tým nebudú dotknuté ciele stanovené v článku 1, môže každý členský štát na svojom vlastnom území alebo so súhlasom dotknutých štátov na území iného členského štátu udeliť výnimky a tieto výnimky individuálne podmieniť, z článkov 5 až 9, ktoré sa vzťahujú na dopravu

- a/ vozidlami vo vlastníctve orgánov verejnej moci alebo nimi prenajímanými bez vodiča na účely cestnej dopravy, ktorá nekonkuruje súkromným dopravným podnikom;
- b/ vozidlami používanými alebo prenajímanými bez vodiča poľnohospodárskymi,

záhradníckymi, lesníckymi, chovateľskými alebo rybárskymi podnikmi na prepravu tovaru ako súčasť svojej podnikateľskej činnosti v okruhu do 100 kilometrov od miesta, kde má podnik základňu;

- c/ poľnohospodárskymi traktormi a lesnými traktormi používanými na poľnohospodárske alebo lesnícke činnosti v okruhu do 100 kilometrov od základne podniku, ktorý vozidlo vlastní, najíma alebo prenájíma;
- d/ vozidlami alebo jazdnými súpravami s maximálnou prípustnou hmotnosťou nepresahujúcou 7,5 tony, ktoré používajú: - poskytovatelia univerzálnych služieb v zmysle článku 2 ods. 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/67/ES z 15. decembra 1997 o spoločných pravidlách rozvoja vnútorného trhu poštových služieb Spoločenstva a zlepšovaní kvality služieb (11) na dodávku zásielok ako súčasť univerzálnej služby alebo - na prepravu materiálu, zariadení alebo strojov, ktoré vodič používa počas svojej práce. Tieto vozidlá sa používajú iba v okruhu 50 kilometrov od základne podniku a pod podmienkou, že vedenie vozidla nepredstavuje hlavnú činnosť vodiča;
- e/ vozidlami prevádzkovanými výlučne na ostrovoch s rozlohou do 2 300 kilometrov štvorcových, ktoré nie sú s ostatnou časťou štátneho územia spojené mostom, brodom alebo tunelom, ktorý je prístupný motorovým vozidlám;
- f/ vozidlami používanými na prepravu tovaru v okruhu 50 kilometrov od základne podniku, a ktoré sú poháňané zemným alebo skvapalneným plynom alebo elektrinou, ktorých maximálna prípustná hmotnosť vrátane hmotnosti prívesu alebo návesu nepresahuje 7,5 tony;
- g/ vozidlami používanými pri výcviku a preskúšaní vodičov na účely získania vodičského preukazu alebo osvedčenia o odbornej spôsobilosti za predpokladu, že sa nepoužívajú na komerčnú nákladnú alebo osobnú dopravu;
- h/ vozidlami používanými v súvislosti s kanalizáciou, ochranou pred povodňami, vodárenskými, plynárenskými a elektrárenskými údržbárskymi službami, údržbou a kontrolou ciest, pri zbere a odvoze domového odpadu a v súvislosti so službami likvidácie odpadu, telegrafnými a telefónnymi službami, rozhlasovým a televíznym vysielaním alebo pri zisťovaní rozhlasových a televíznych vysielateľov a prijímačov;
- i/ vozidlami s počtom miest na sedenie od 10 do 17, ktoré sa používajú výlučne na nekomerčnú osobnú dopravu;
- j/ špecializovanými vozidlami na prepravu zariadení cirkusov a lunaparkov;
- k/ špeciálne upravenými mobilnými projekčnými vozidlami, ktorých hlavným účelom pri státi je vzdelávanie;

- l/ vozidlami používanými na zber mlieka z fariem a spätnú prepravu kontajnerov na mlieko alebo mliečnych produktov určených na kŕmenie zvierat;
- m/ špecializovanými vozidlami na prepravu peňazí a/alebo cenností;
- n/ vozidlami, ktoré sa používajú na prepravu živočíšneho odpadu alebo uhynutých zvierat, ktoré nie sú určené pre ľudskú spotrebu;
- o/ vozidlami, ktoré sa používajú výlučne v rámci zberných priestorov, ako sú prístavy, terminály intermodálnej dopravy a železničné terminály;
- p/ vozidlami používanými na prepravu živých zvierat z fariem na miestne trhy a naopak alebo z trhov na miestne bitúnky v okruhu do 50 kilometrov.

20. Podľa čl. 13 ods. 1 nariadenia č. 561/2006 (v znení účinnom od 20. augusta 2020): Ak tým nebudú dotknuté ciele stanovené v článku 1, môže každý členský štát na svojom vlastnom území alebo so súhlasom dotknutých štátov na území iného členského štátu udeliť výnimky a tieto výnimky individuálne podmieniť, z článkov 5 až 9, ktoré sa vzťahujú na dopravu:

[...]

q/

vozidlami alebo jazdnými súpravami prepravujúcimi stavebné stroje stavebného podniku v okruhu do 100 km od základne podniku za predpokladu, že vedenie vozidiel nepredstavuje hlavnú činnosť vodiča;

r/

vozidlami používanými na dodávku transportného betónu.

21. Vo vzťahu k tej časti kasačnej sťažnosti, kde sa namieta výrok napadnutého rozsudku, ktorým sa žaloba žalobcu 1/ zamietla, predkladajúci senát uvádza, že krajský súd správne poukázal na to, že vo všeobecnosti povinnosť používať záznamové zariadenie (tzv. tachograf) v cestnej doprave bola stanovená v čl. 3 nariadenia č. 3821/85 (v znení v čase spáchania skutku) a rovnako v § 2 ods. 1 zákona č. 461/2007 Z.z. o používaní záznamového zariadenia v cestnej doprave (v znení v čase spáchania skutku). Ak teda žalobca 1/ toto zariadenie 4. novembra 2015 nemal inštalované vo svojom vozidle (s platnou periodickou prehliadkou), javí sa, že takýto priestupok spáchal.

22. Bolo však potrebné ešte preskúmať, či z tejto všeobecnej povinnosti neexistovala výnimka, ktorá by sa vzťahovala na vozidlo na prepravu betónu.

23. Ako bude objasnené nižšie, vzhľadom na povahu správneho súdneho konania vo veciach správneho trestania, bolo potrebné ďalej tiež uvážiť, či z týchto povinností aktuálne neexistuje nejaká výnimka, a či to má mať dopad na úspech sťažovateľa 1/ v tomto kasačnom konaní.

24. V administratívnom spise sa nachádza fotokópia osvedčenia o evidencii, časť II (technického preukazu) vozidla na prepravu betónu, podľa ktorej je najväčšou konštrukčnou rýchlosťou tohto vozidla rýchlosť 90 km/h, jeho prevádzková hmotnosť je 14 120 kg, a jeho najväčšia prípustná celková hmotnosť je 35 000 kg. Medzi účastníkmi konania nie je sporné, že toto vozidlo slúži na prepravu betónu.

25. Výnimku z tejto povinnosti upravuje priamo nariadenie č. 3821/85 v čl. 3 ods. 1 s poukazom na čl. 3 nariadenia č. 561/2006 (i). Ďalej nariadenie č. 3821/85 v čl. 3 ods. 2 umožňuje členským štátom zaviesť ďalšie výnimky v rozsahu podľa čl. 13 ods. 1 a 3 nariadenia č. 561/2006 (ii).

26. (i) Vzhľadom na parametre a funkciu (hmotnosť a maximálnu rýchlosť) vozidla na prepravu betónu, ako boli opísané vyššie, je zrejmé, že výnimka uvedená v čl. 3 nariadenia č. 561/2006 nie je daná. (ii) Ďalej § 2 ods. 2 zákona č. 461/2007 Z.z. o používaní záznamového zariadenia v cestnej doprave s odkazom na čl. 3 a čl. 13 ods. 1 (nie aj ods. 3) nariadenia č. 561/2006 zaviedol ďalšie výnimky z čl. 3 nariadenia č. 3821/85. Je však opätovne zrejmé, že vzhľadom na parametre (hmotnosť a maximálnu rýchlosť) a funkciu vozidla na prepravu betónu, ako boli opísané vyššie, ani podmienky pre túto Slovenskou republikou zavedenú výnimku nie sú splnené.

27. Predkladajúci senát identifikoval, že nariadenie č. 3821/85 bolo (s výnimkou troch jeho článkov, ktoré nie sú pre práve rozhodovanú vec relevantné) s účinnosťou od 2. marca 2016 zrušené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 165/2014 zo 4. februára 2014 o tachografoch v cestnej doprave, ktorým sa ruší nariadenie Rady (EHS) č. 3821/85 o záznamovom zariadení v cestnej doprave a mení nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizácii niektorých právnych predpisov v sociálnej oblasti, ktoré sa týkajú cestnej dopravy. Uvedené nariadenie však bez zmeny, hoci za použitia iných výrazovo-legislatívnych prostriedkov, prevzalo úpravu uvedenú v zrušovanom nariadení č. 3821/85, a to vrátane výnimiek tam uvedených a možnosti

pre členské štáty ďalšie výnimky zaviesť.

28. Predkladajúci senát však ďalej zistil, že nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 2020/1054 z 15. júla 2020, ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 561/2006, pokiaľ ide o minimálne požiadavky na maximálne denné a týždenné časy jazdy, minimálne prestávky a doby denného a týždenného odpočinku, a nariadenie (EÚ) č. 165/2014, pokiaľ ide o určovanie polohy prostredníctvom tachografov, v jeho čl. 1 bode 12 písm. b), došlo k novelizácii nariadenia č. 561/2006 rozšírením okruhu výnimiek podľa čl. 13 ods. 1 nariadenia č. 561/2006 aj o vozidlá používané na dodávku transportného betónu uvedené v novom písm. r). Ďalej platí, že výnimky z povinnosti mať meracie zariadenie podľa čl. 13 ods. 1 uvedeného nariadenia si naďalej uplatňuje aj slovenský zákonodarca, a to v § 2 ods. 2 zákona č. 461/2007 Z.z. o používaní záznamového zariadenia v cestnej doprave.

29. Preto je zrejmé, že odo dňa účinnosti tejto novely sa viac povinnosť používať záznamové zariadenie na vozidlo, o aké ide v práve rozhodovanej veci, nevzťahuje.

30. Predkladajúci senát ďalej zistil, že v odlišnom rozsudku boli vyslovené tieto právne závery:

V trestnoprávnej rovine zároveň síce platí, že zásada použitia neskoršej priaznivejšej právnej úpravy nie je premietnutá ako jeden z dôvodov pre podanie dovolania (§ 371 Trestného poriadku), resp. obnovy konania (§ 394 Trestného poriadku), avšak jej zohľadňovanie v rámci prebiehajúceho dovolacieho konania vyplýva z judikatúry (trestného kolégia) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V zmysle prvej právnej vety uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 69/2012 z 15.1.2013, publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 46/2014: „Dovolací súd posudzuje napadnuté rozhodnutie z hľadiska súladu so zákonom účinným v čase vyhlásenia tohto rozhodnutia. Pri rozhodovaní o dovolaní napadnutej okolnosti patriacej do oblasti posudzovania trestnosti činu alebo ukladania trestu však zohľadní aj zmenu právneho stavu v čase od vyhlásenia napadnutého rozhodnutia do momentu rozhodovania dovolacieho súdu, ktorá je relevantná v súvislosti s ústavným princípom retroaktivity Trestného zákona, resp. jeho zmeny priaznivej pre páchatel'a (článok 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 1 Trestného zákona) a dôsledkom aplikácie tohto princípu pre možné rozhodovanie v novom konaní.“

Pokiaľ sa teda zásada použitia neskoršej priaznivejšej právnej úpravy v uvedenom rozsahu používa pri súdnom trestaní, mala by sa analogicky v zmysle § 198 písm. d) SSP aplikovať aj na správne trestanie, resp. naň nadväzujúci správny súdny prieskum a teda i kasačné konanie. Kvázi ekvivalentom trestnoprávneho dovolania je totiž v správnom súdnom konaní práve kasačná sťažnosť. Inak povedané, pokiaľ sa na zásadu použitia neskoršej priaznivejšej právnej úpravy prihliada v trestnom konaní aj v konaní o dovolaní, je na mieste na ňu prihliadať aj v správnom súdnom konaní v konaní o kasačnej sťažnosti a to aj v prípade, ak ku legislatívnej zmene priaznivejšej pre páchatel'a došlo až po právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu.

Z uvedeného teda vyplýva povinnosť kasačného súdu s odkazom na § 195 písm. d/, § 453 ods. 2 SSP zohľadniť aj v kasačnom konaní legislatívnu zmenu, ktorú v danej veci predstavuje zmena zákona č. 98/2004 Z. z. účinná od 1.1.2018 (zákon č. 268/2017 Z. z.). Hoci sa takýto výklad môže javiť ako rozporný s § 454 SSP, v zmysle ktorého je pre kasačný súd rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu, jeho potreba vyplýva z ústavne konformného výkladu § 195 písm. d), § 453 ods. 2 SSP v nadväznosti na zásadu použitia neskoršej priaznivejšej právnej úpravy majúcu ústavný i medzinárodný základ (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky).

31. Predkladajúci senát by mal teda vo svetle týchto právnych názorov a po ustálení, že ku priestupkovo postihnuteľnému konaniu došlo 4. novembra 2015, že krajský súd vo veci rozhodol 27. marca 2019 a že vyššie opísané zmeny právnej úpravy nastali s účinnosťou od 20. augusta 2020, dospieť k záveru, že je potrebné kasačnej sťažnosti vyhovieť.

32. S právnym názorom vysloveným v odlišnom rozsudku sa však predkladajúci senát nestotožňuje, a to pre tieto dôvody.

33. Podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy (obdobne podľa čl. 40 ods. 6 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky) platí, že *trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.*

34. Podľa čl. 7 ods. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie č. 209/1992 Zb.) *nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.*

35. Podľa čl. 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie *nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu. Ak po spáchaní trestného činu zákon ustanovuje miernejší trest, uloží sa tento trest.*

36. Po prvé, odlišný rozsudok vychádza z predpokladu, že postupom podľa § 195 písm. d/ SSP (analogická aplikácia zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona) je potrebné aj v kasačnom konaní aplikovať neskoršiu, pre páchatel'a priestupku priaznivejšiu právnu úpravu, aj keď k zmene tejto právnej úpravy v prospech páchatel'a priestupku došlo až po dni rozhodnutia krajského súdu. Má tomu byť tak preto, že zásadu použitia neskoršej právnej úpravy priaznivejšej pre páchatel'a, ak k zmene právnej úpravy došlo po rozhodnutí odvolacieho trestného súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako trestný dovolací súd údajne judikoval vo svojom uznesení z 15. januára 2013 sp. zn. 2 Tdo 69/2012, č. R 46/2014 (ďalej len „*rozhodnutie R 46/2014*“).

37. Predkladajúci senát sa zamýšľal nad charakterom príkazu *lex posterior mitius*. Nespochybnuje, že túto zásadu je potrebné uplatňovať aj na oblasť správneho trestania. Najvyšší súd Slovenskej republiky opakovane judikoval, že uvedený ústavný princíp treba vzťahovať i na oblasť trestania za priestupky a za iné správne delikty, ktorá je súčasťou autonómneho pojmu „trestného obvinenia“ podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. februára 2018 sp. zn. 6Asan 9/2017, č. R 40 a 52/2018, bod 79).

38. Avšak pred prijatím záveru, ktorý si osvojil senát 1S Najvyššieho správneho súdu v odlišnom rozsudku, v zmysle ktorého sa na zásadu použitia neskoršej priaznivejšej právnej úpravy prihliada v trestnom konaní aj v konaní o dovolaní a preto je na mieste prihliadať na ňu aj v správnom súdnom konaní v konaní o kasačnej sťažnosti a to aj v prípade,

ak ku legislatívnej zmene priaznivejšej pre páchatel'a došlo až po právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu, je potrebné oboznámiť sa práve s tým, ako je zásada *lex posterior mitius* vykladaná v trestnom súdnictve, konkrétne v dovolacom konaní. V tomto smere predkladajúci senát zastáva názor, že z rozhodnutia R 46/2014 nevyplýva záver uvedený v odlišnom rozsudku. Je pravdou, že právna veta rozhodnutia č. R 46/2014 môže navodzovať dojem, že podporuje právne názory uvedené v odlišnom rozsudku, ale predkladajúci senát zastáva názor, že každé súdne rozhodnutie je potrebné interpretovať v konkrétnych skutkových a právnych okolnostiach, ktoré ho vyvolali. Na tomto mieste je potrebné tiež zdôrazniť, že práve závery vyplývajúce z rozhodnutia R 46/2014 boli pre senát 1S relevantné k prijatiu vyššie uvedeného záveru t.j. o aplikácii zásady *lex posterior mitius* aj na obdobie po právoplatnosti rozsudku krajského súdu.

39. Rozhodnutie R 46/2014 síce formulovalo záver o prihliadaní na neskoršiu priaznivejšiu právnu úpravu, ktorá vznikla až po rozhodnutí odvolacieho trestného súdu, avšak v špecifickom kontexte implementácie nálezu Ústavného súdu SR po tom, čo vyslovil neústavnosť ustanovenia Trestného zákona [v konkrétnostiach išlo o nález z 28. novembra 2012 sp. zn. PL. ÚS 106/2011, č. 4/2012 ZNaU (*asperačná zásada*)]. Závery dovolacieho trestného súdu preto nemožno aplikovať na akúkoľvek situáciu zmeny právnej úpravy, ale práve a len na zmenu, ktorá musí spočívať v strate jej účinnosti a prípadne platnosti podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy SR na podklade derogačného nálezu Ústavného súdu SR, a nie v dôsledku novelizácie zákona.

40. Predkladajúci senát preto považuje za potrebné poukázať na tieto konkrétne pasáže odôvodnenia rozhodnutia č. R 46/2014:

Napriek uvedenej nesprávnej aplikácii zákona účinného v čase rozhodovania nemohol najvyšší súd dovolaniu vyhovieť. V dôsledku rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd) v konaní o súlade právnych predpisov, ktoré sa týka práve dotknutého ustanovenia Trestného zákona.

Dovolací súd posudzuje napadnuté rozhodnutie v zásade z hľadiska súladu so zákonom účinným v čase vyhlásenia tohto rozhodnutia. Pri rozhodovaní o dovolaní napadnutej okolnosti patriacej do oblasti posudzovania trestnosti činu alebo ukladania trestu však zohľadní aj zmenu právneho stavu nastalú v čase od vyhlásenia napadnutého rozhodnutia do momentu rozhodovania dovolacieho súdu, ktorá je relevantná v súvislosti s ústavným princípom retroaktivity Trestného zákona,

resp. jeho zmeny priaznivej pre páchatel'a (článok 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 1 Tr. zák.) a dôsledkom aplikácie tohto princípu pre možné rozhodovanie v novom konaní.

K takej zmene došlo na základe nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106 /2011 z 28. novembra 2012, vyhláseného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 428/2012 (čiastka 104) 21. decembra 2012.

[...]

Na základe uvedeného najvyšší súd, napriek porušeniu zákona pri rozhodovaní v pôvodnom konaní, nemohol zrušiť napadnuté rozhodnutie podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. Viazanosť právnym názorom dovolacieho súdu (k § 391 ods. 1 Tr. por.) vysloveným podľa právneho stavu v čase rozhodovania napadnutým rozhodnutím by totiž v ďalšom konaní bránila uplatneniu vyššie popísaného princípu uvedeného v § 2 ods. 1 Tr. zák. Došlo by k tomu v situácii, keď je splnenie dovolacieho dôvodu, a to v otázke ukladania trestu, založené na porušení ustanovenia, o ktorom bolo v medziobdobí rozhodnuté ústavným súdom, že nie je v súlade s Ústavou, s čím je spojená sankcia straty účinnosti takého ustanovenia.

Naopak, právny názor dovolacieho súdu musí vychádzať z aktuálnej zmeny právneho poriadku, vyvolanej nálezom ústavného súdu z 28. novembra 2012. Je tomu tak preto, že ku zmene zákona vyvolanej stratou účinnosti časti vety za bodkočiarkou v § 41 ods. 2 Tr. zák. dochádza v prospech obvineného, u ktorého by už pri opätovnom rozhodovaní v novom (a teda právoplatne neskončenom) konaní po zrušení napadnutého rozhodnutia neprichádzalo do úvahy obligatórne uloženie trestu nad jednu polovicu zákonom určenej trestnej sadzby so zvýšenou hornou hranicou (ak by k tomu konajúci súd nebol nútený právnym názorom dovolacieho súdu). Dôvodom dovolania je pritom práve uloženie trestu pod jednu polovicu zvýšenej trestnej sadzby, teda mimo sadzby celkovo upravenej v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. (v čom spočíva uplatnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.).

41. Navyše, predkladajúci senát súčasne považuje za potrebné dodať, že hoci sú pre oblasť správneho trestania nepochybne relevantné zásady trestného práva hmotného a procesného (ako bolo už odôvodnené vyššie), pri ich výklade nie je Najvyšší správny súd Slovenskej republiky bez ďalšieho viazaný rozhodovacou činnosťou a interpretáciou

dovolacieho trestného súdu. Ustálenou rozhodovacou praxou kasačného súdu totiž nie je *rozhodovacia činnosť (či už publikovaná v súdnych zbierkach alebo nie) obchodnoprávneho, občianskoprávneho či trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (z dôvodu absencie hierarchickej nadradenosti a pôsobnosti v oblasti správneho súdnictva) [...] Hoci tieto rozhodnutia môžu byť pre kasačný súd inšpiratívne, svojim odôvodnením presvedčivé a tak kasačný súd ako aj správne súdy z nich môžu pri svojom rozhodovaní podporne vychádzať, odchýlenie sa od právnych názorov v týchto uvedených rozhodnutiach nezakladá kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h/ SSP (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2021 sp.zn. 2Sžfk 45/2020, bod 24).*

42. Predkladajúci senát ďalej považuje za potrebné poukázať na to, že Ústava SR a Listina bližšie nekonkretizujú, v akom štádiu správneho konania či správneho súdneho konania je potrebné tento príkaz ešte aplikovať, a kedy už nie.

43. Z rozhodovacej činnosti však vyplýva, že správny orgán, ktorý koná a rozhoduje v oblasti správneho trestania (teda rozhoduje o vine a treste), musí aplikovať právnu úpravu, ak je pre páchatel'a príslušného verejnoprávneho deliktu priaznivejšia, ak tu taká úprava bola už v čase rozhodovania správneho orgánu (rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2010 sp. zn. 5Sž 18/2010, s. 19; zo 4. mája 2021 sp. zn. 4Asan 20/2019, body 85 a 88).

44. Ak krajský súd koná o správnej žalobe vo veciach správneho trestania, musí tiež aplikovať neskoršiu právnu úpravu, ak je pre páchatel'a príslušného verejnoprávneho deliktu priaznivejšia, a to aj ak k zmene tejto právnej úpravy došlo až po právoplatnosti preskúmaných správnych rozhodnutí (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. novembra 2019 sp. zn. 4Asan 2/2019, č. R 20/2021, body 72, 73, 76 a 78).

45. K týmto záverom sa predkladajúci senát hlási. **Nie je však toho názoru, že by aplikácia uvedeného princípu siahala až do kasačného konania, ak k zmene právnej úpravy došlo až po rozhodnutí krajského súdu.**

46. Predkladajúci senát zastáva právny názor, že princíp *lex posterior mitius* sú príslušné orgány aplikovať v konaniach, v ktorých dochádza k rozhodovaniu o vine a treste. Kasačné konanie podľa právneho názoru predkladajúceho súdu, ale nemožno

považovať za takéto konanie.

47. Kasačná sťažnosť predstavuje mimoriadny prieskumný prostriedok. Smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (§ 438 ods. 1 SSP), sleduje záujem na odstránení väd rozhodovania správneho súdu, z tohto titulu v konaní o kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy (§ 441 SSP), kasačný súd je viazaný skutkovým a právnym stavom k rozhodnutiu krajského súdu (§ 454 SSP). V kasačnom konaní sa spravidla nevykonáva dokazovanie. Činnosť kasačného súdu je čisto prieskumného charakteru, sledujúc zabezpečenie spravodlivého procesu rozhodovania súdov nižších inštancií (a správnych orgánov) a zjednocovanie právnych názorov na sporné právne otázky.

48. Konanie na krajskom súde je v čase rozhodovania kasačného súdu už právoplatne skončené, pričom kasačný súd je viazaný právnym stavom v čase, ktorý tu bol v čase právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu (§ 454 SSP). Toto pravidlo nemôže prelomiť ani § 195 SSP a § 453 ods. 2 SSP, ktoré ustanovujú absenciu viazanosti, na strane správneho súdu a kasačného súdu, rozsahom a dôvodmi žaloby, nijakým spôsobom však nemodifikujú časový moment, ku ktorému sa napadnutý správny akt, resp. rozhodnutie krajského súdu, skúma. Inými slovami, tieto ustanovenia umožňujú súdom rozhodujúcim v správnom súdnictve ísť *mimo petit*, nie však *mimo časový rámeč*, na ktorý je prieskum v správnom súdnictve fixovaný.

49. V tomto kontexte je potrebné uvažovať aj o znení čl. 50 ods. 6 Ústavy SR a čl. 40 ods. 6 Listiny. Tieto ustanovujú, že je potrebné prihliadať na neskorší, pre páchatel'a priaznivejší, zákon, pri posudzovaní trestnosti činu a pri ukladaní trestu. Kasačný súd nie je v kasačnom konaní oprávnený prijímať či meniť rozhodnutie o vine a ani priamo rozhodovať o treste za určitý verejnoprávny delikt, dokonca nemôže ani moderovať uložený trest.

50. Kým krajskému súdu je sankčná moderácia umožnená podľa § 198 SSP, postup podľa tohto ustanovenia kasačný súd využiť nemôže (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. mája 2019 sp. zn. 6Asan 14/2017, č. R 65/2019, bod 61; rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. januára 2020 sp. zn. 1Asan 5/2018, bod 25).

51. Výnimka z viazanosti správneho súdu stavom v čase rozhodnutia správneho orgánu uplatňovaná pred krajským súdom je odôvodnená požiadavkami vyplývajúcimi z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Tento súd totižto požaduje, aby akékoľvek obvinenie

trestnej povahy bolo rozhodované podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru súdom (*tribunal*), a nie iným orgánom.

52. Je však možné akceptovať, že o takomto obvinení rozhoduje iný orgán, ale to len za podmienky, že rozhodnutie takého iného orgánu ako rozhodnutie o obvinení trestnej povahy musí podliehať prieskumu súdu (*tribunal*), ktorý sám spĺňa požiadavky čl. 6 (rozsudok z 21. februára 1984 vo veci *Öztürk v Nemecko*, č. sťažnosti 8544/79, bod 56; rozsudok z 2. septembra 1998 vo veci *Lauko v Slovensko*, č. sťažnosti 26138/95, body 63 a 64) a má plnú jurisdikciu. Plná jurisdikcia znamená, že tento súd (*tribunal*) musí mať možnosť posúdiť obvinenie trestnej povahy vo všetkých skutkových a právnych otázkach, a to vrátane otázok primeranosti uloženého trestu (rozsudok z 27. septembra 2011 vo veci *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v Taliansko*, č. sťažnosti 43509/08, body 64 až 66).

53. Takéto požiadavky (osobitne požiadavka plnej jurisdikcie v správnom trestaní) však už nesiahajú aj na ďalší stupeň v správnom súdnictve, t.j. na kasačné konanie. Predkladajúci senát zastáva názor, že v každom ďalšom stupni správneho súdnictva už má zákonodarca možnosť si systém opravných prostriedkov nastaviť voľnejšie, resp. s odlišnými kompetenciami, viazanosťou skutkovým a právnym stavom, či rozsahom súdneho prieskumu.

54. Predkladajúci senát pre úplnosť uvádza, že nenašiel uspokojivú odpoveď na otázku rozsahu povinnosti aplikovať *lex mitius* v rôznych štádiách konania v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva. Existenciu tejto zásady Európsky súd pre ľudské práva uznal v rámci rozsahu čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (rozsudok veľkej komory zo 17. septembra 2009 vo veci *Scoppola v Taliansko* (č. 2), č. sťažnosti 10249/03, body 108 a 109).

55. Najbližšie sa tejto otázky týkal rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. januára 2016 vo veci *Gouarré Patte v Andorra*, č. sťažnosti 33427/10). V uvedenej veci išlo o aplikáciu priaznivejšej úpravy pri rozhodovaní o obnove konania, keď k zmene právnej úpravy došlo 21. februára 2005 po poslednom vnútroštátnom trestnom súdnom rozhodnutí (19. júl 2000) pred rozhodovaním o obnove konania (body 32 a 33). Európsky súd pre ľudské práva uznal, že čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd obsahuje zásada *lex posterior mitius* (bod 28). Príkaz na aplikáciu takejto neskoršej právnej úpravy ale obsahovalo vnútroštátne právo (bod 34). Odpovedať

na otázku, či takýto príkaz vyplýva aj z čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, však odmietol, resp. nepovažoval za potrebné (body 32 a 35).

56. Predkladajúci senát ďalej dáva do pozornosti čl. 49 ods. 1 poslednú vetu Charty základných práv Európskej únie. Táto tiež zakotvuje princíp *lex posterior mitius*.

57. Nie je bez významu, že právnou úpravou, ktorá sa aplikuje na tento prípad, sa môže vykonávať právo Únie v zmysle čl. 51 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie. Je tomu tak preto, že povinnosť používať záznamové zariadenie v takom type vozidla, o aké ide v práve rozhodovanej veci, bola stanovená v práve Únie. V práve Únie bola stanovená aj povinnosť porušenie takejto povinnosti sankcionovať, a to v čl. 41 ods. 1 nariadenia č. 165/2014, už citovaného, podľa ktorého *členské štáty v súlade so svojimi ústavnými postupmi stanovia pravidlá pre sankcie uplatniteľné v prípade porušenia tohto nariadenia a prijímú všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie ich vykonania. Tieto sankcie sú účinné, primerané, odrádzajúce a nediskriminačné a zodpovedajú kategóriám porušení predpisov stanoveným v smernici 2006/22/ES*. Táto povinnosť bola splnená v zákone č. 462/2007 Z.z., a to v jeho § 38. Predkladajúci senát uvádza, že takáto povinnosť bola tiež zakotvená v už zrušenom nariadení č. 3821/85, a to v jeho čl. 19 ods. 1.

58. Predkladajúci senát nenašiel uspokojivú odpoveď na otázku rozsahu povinnosti aplikovať *lex posterior mitius* v rôznych štádiách konania v judikatúre Súdneho dvora Európskej únie. Táto judikatúra sa iba opakovane vyjadrila, že tento príkaz sa vzťahuje na konanie, pokiaľ nedôjde ku konečnému rozhodnutiu (rozsudok zo 6. októbra 2015 vo veci *Delvigne*, C-650/13, bod 56; rozsudok vo veci *Crédit agricole v ECB*, C-456/20 P až C-458/20 P, body 27 a 65). Nebolo však vyriešené, ktoré typy vnútroštátnych rozhodnutí je potrebné považovať za konečné. Teda otázka aplikability čl. 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie na rôzne štádiá vnútroštátneho konania v závislosti od rôznej doby nastania zmeny právnej úpravy v prospech páchatel'a verejnoprávneho deliktu nebola ešte v judikatúre Súdneho dvora EÚ riešená.

59. Na záver predkladajúci senát dáva pre blízkosť právnej úpravy a koncepcie kasačnej sťažnosti v správnom súdnictve do pozornosti aj uznesenie rozšíreného senátu českého Najvyššieho správneho súdu zo 16. novembra 2016 sp. zn. 5 As 104/2013, bod 52. V tomto rozhodnutí bola takisto odmietnutý právny názor typovo vyslovený aj v odlišnom rozsudku, a to s poukazom na charakter kasačného konania ako mimoriadneho

opravného prostriedku spojeného s prieskumom už právoplatného rozhodnutia správneho súdu nižšej inštancie.

60. Vzhľadom na všetky tieto dôvody je predkladajúci senát toho názoru, že je vec potrebné predložiť veľkému senátu na rozhodnutie o tom, ktorý z právnych názorov, či ten prezentovaný v odlišnom rozsudku, alebo ten prezentovaný v tomto uznesení, je potrebné aplikovať v ďalšej rozhodovacej činnosti Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky.

61. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu **n i e j e** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 18. februára 2022

JUDr. Anita F i l o v á , v . r .

predsedníčka senátu

JUDr. Petra P r í b e l s k á , Ph.D., v . r .

sudkyňa

JUDr. Juraj V a l i š , LL.M., v . r .

sudca

Za správnosť vyhotovenia:

Renáta Ambrózyová